

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. N. K.

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016 roku

sprawy **S. T.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw. w związku z art. 23 pkt. 2 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance

z dnia 23.10.2015 roku sygn. akt II W 477/15

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego od przypisanego mu wykroczenia;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

D. Ś.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października 2015 r. Sąd w Trzciance w sprawie sygn. akt II W 447/15 uznał obwinionego **S. T.** za winnego wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym i wymierzył mu karę 500 zł grzywny oraz obciążył go kosztami postępowania (k. 66).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając go w całości (k. 76-77).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się zasadna i zaskarżony wyrok podlegał zmianie.

Odnosząc się do meritum zarzutów apelacji obrońcy obwinionego podzielić należy jego zapatrywanie co do słabości materiału dowodowego obciążającego obwinionego w niniejszej sprawie. Poza zeznaniami pokrzywdzonej M. W. żaden inny dowód nie wskazuje jednoznacznie na sprawstwo obwinionego.

Skarżący trafnie zauważył, iż obiektywna ocena zgromadzonego materiału dowodowego wymagała zaakcentowania, że zarówno obwiniony jak i pokrzywdzona byli osobiście zainteresowani rozstrzygnięciem. Wskazywanie w tym zakresie jedynie na obwinionego nie było uprawnione, albowiem wyrok skazujący w niniejszej sprawie znacznie umożliwił pokrzywdzonej zrehabilitowanie kosztów naprawy uszkodzeń jej pojazdu poprzez wyegzekwowanie ich od S. T..

Należało mieć na względzie, iż zgromadzona w aktach dokumentacja fotograficzna nie pozwala na stwierdzenie na powłoce lakierniczej oraz innych elementach karoserii pojazdu, którym poruszał się obwiniony, śladów kolizji z pojazdem pokrzywdzonej, która miała mieć miejsce na skrzyżowaniu ulic (...) w C.. W rezultacie brak obiektywnego dowodu na to, iż do kolizji obu wymienionych pojazdów doszło w okolicznościach wskazywanych przez pokrzywdzoną.

Wydaje się natomiast, iż zupełnie nieprawdopodobne jest, aby wskutek zdarzenia wobec uszkodzeń zderzaka, tj. pęknięcia i przerysowania jego powłoki, na karoserii samochodu prowadzonego przez obwinionego nie powstały żadne ślady kontaktu obu pojazdów. Warto podkreślić, iż według zeznań pokrzywdzonej M. (...) miał uderzyć w jej samochód.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy był zbyt szczupły, aby ustalić sprawstwo obwinionego ponad wszelką wątpliwość. W związku z powyższym na podstawie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw nie dające się usunąć wątpliwości w tym zakresie rozstrzygnąć należało na korzyść obwinionego.

Na marginesie Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż okoliczności zdarzenia objętego niniejszą sprawą mogły stanowić podstawę do rozważania, czy czyn obwinionego nie wyczerpywał znamion innego wykroczenia, tj. nie zastosowania się do znaku poziomego „podwójna linia ciągła” poprzedzającego skrzyżowanie (art. 92 § 1 kw). Nie mniej jednak Sąd I instancji nie poczynił w tym zakresie żadnych ustaleń, a ich ewentualne uzupełnienie nie było możliwe z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku Sądu I instancji – na korzyść obwinionego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zmienił zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu czynu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Dariusz Śliwiński